

Den forudsætningsløse pilgrim

På vandring Ann Bjerres bog er et fremragende eksempel på, hvad et moderne søgende menneske kan opleve, når det møder ældgammel kristen tro og religiøs praksis.

Jeg tror personligt, at i naturen bliver hjertet næret. Vi bliver åbne ved kombinationen af, at vore hormoner balanceres, og at sindet slapper af. Vi mediterer, gentager, vandrer og øger vort menneskelige potentiale. Hvis vi tør lytte, så viser vejen sig!.

Sådan konkluderer Ann Bjerre sine erfaringer i slutningen af bogen Vandringen. I pilgrimsspor.

Som det fremgår såvel af citatet som af bogens undertitel, er der ikke tale om egentlige pilgrimserfaringer, men mere om at følge i de klassiske pilgrimmes fodspor i forsøg på at trænge ind i deres religiøse univers for gennem disse nye erfaringer at vinde større selvindsigt.

Men inden vi kommer så vidt, har vi rigtignok også været langt omkring. Ann Bjerre, der er født i 1960, præsenterer sig selv som cand.interpret. i fransk og korrespondent i italiensk. Hun har i en årrække arbejdet som foredragsholder, kursusleder, karriererådgiver og coach, og hun lever i dag af at arrangere pilgrimsvandringer og gåmeditationer i en række lande med det erklærede formål at lade enestående natur blive en kilde til personlig inspiration.

Ann Bjerre skriver frisk fra leveren. Hun giver indtryk af at være en åben og hjertelig personlighed, der møder sine medmennesker med tillid og varme. Ann Bjerre er en god fortæller. Hendes sprog er naturligt, og stilen letflydende. Det er nemt med interesse og nysgerrighed at blive draget ind i hendes univers.

Ann Bjerre fortæller om sine personlige erfaringer som vandrer. Hun begyndte for nogle år siden ved en indskydelse og ganske forudsætningsløs på den klassiske pilgrimsrute, Caminoen, gennem Nordspanien til Santiago de Compostela i apostelen Jacobs fodspor. Hun vandrede alene og med sin mand, men mest alene.

Det blev næsten som en besættelse, igen og igen måtte hun af sted. Det blev i løbet af meget kort tid til rigtig mange vandring, der foruden Spanien bragte hende til Frankrig, Italien og Sverige.

Det anderledes og interessante ved netop Ann Bjerres vandring er, at hun er absolut forudsætningsløs. Ikke blot, når det drejer sig om at have vandrestøvler på fødderne, men især hvad angår pilgrimsruternes religiøse begrundelse.

Ann Bjerre ved ingenting om teologi eller kirkehistorie. For hende er alting nyt, forunderligt og fantastisk. Og hun tager alt, hvad hun hører, ser og erfarer af åndelig såvel som af fysisk art, med vidåbne sanser og absolut fordomsfrit. En sådan tilgang har sine store forcer, men absolut også sine faldgruber. Alt bliver så at sige ædt rå!

Mest vidtløftigt bliver det, når Ann Bjerre i Frankrig forfølger myten om Maria Magdalenes ankomst til og ophold i Frankrig. Ligesom mødet med katarbevægelsens historie og

nutidige tilhængere ligeledes i Frankrig er en temmelig spektakulær historie. Vi befinder os her lysår fra enhver historisk-kritisk tilgang til det fortalte, langt inde i det esoteriske. Vi er i alle disse historier helt i Da Vinci-mysteriets verden på jagt efter den hellige gral.

Langt mere historisk og jordnært bliver det, når vi med Ann Bjerre drager til Italien for at følge Frans af Assisis vej til sit livs bestemmelse. Det samme gælder også den sidste vandring i Birgitta af Vadstenas verden, hvor dog også naturgudinden Omma spiller en rolle.

Ann Bjerres styrke er foruden hendes åbenhed og nysgerrighed den friskhed og glæde, hvormed hun suger til sig fra den natur og de mennesker, hun møder på sin vej, og det, de fortæller. Hendes fortælling er et fremragende eksempel på, hvad et moderne søgende menneske kan opleve, når det møder ældgammel kristen tro og religiøs praksis. Mødet fører hende ikke til kristendommen, men nok til en eller anden form for almen religiøsitet og helt sikkert til et rigere åndeligt liv og til et langt mere indholdsrigt personligt liv.

Kristeligt Dagblad den 19.januar 2012.